

Kastanjens hvide lys

Kastanjens hvide lys
står tændt i Kongens Have,
på plænen børn, der leger,
i gruset hinkes paradys
på skæve, skæve streger.

Som var en vinters nat
og barfrost fjerne minder,
og alle grave tomme,
som om alt nag var glemt
og hjertesorgen, sorgen omme.

Som om en kærlighed,
der ikke kender måde,
nu ånder gennem blæsten
og klær vor vintersjæl i grønt (grøn...t)
til pinse, pinsefesten.

Vi er jo ét i ham,
der opstod for os alle,
nu visner alle løgne,
og Paradisets lys står tændt (tænd...t)
i vore, vore øjne.

Lisbeth Smedegaard Andersen